

е напълнилъ съ захаръ и чиста водица. И затова добро нѣщо е плодътъ, и затова тъй вкусенъ е той.

Да, мили деца! Богъ ни е далъ чудни плодове. Отъ тѣхъ да растемъ, да пълнѣемъ и да здравѣемъ. Като ги ядемъ чистички и омитички.

Плодътъ е Божи даръ. Ангелчета — идатъ лжчи отъ слънцето — цѣлуватъ земята и дръвчето и ни даватъ плода . . .

Бери, гали, милвай, цѣлувай и яжъ плода, мило дете! И пази неговата майка — дръвчето! Не го чупи — заварди го! . .

Но има хора зли — не пазятъ, не се грижатъ за дръвчетата. Хората сж още и прости, и неукни — развалятъ сочните сладки плодове. Набератъ червенитъ ябълки, сладкитъ сливи, сочните круши, чудното грозде — хвърлятъ ги въ каци и казани — тъпчатъ, мачатъ, варятъ ги — правятъ лудо вино и ракия — пиятъ и се напиватъ — биятъ се и се убиватъ . . .

Нѣщо шуми въ кацата. Дяволътъ (злото) е тамъ. Яде захарта на гроздето. Мирише, задушно е въ избата. Затворятъ ли те тамъ, когато кацитъ шумятъ — ще умрешъ въ страшни мжки. Защо така? Какво стана съ хубавото грозде?

— *Доброто стана зло. Захарта на гроздето се обърна въ спиртъ (люта отрова).* Нѣма вече чудния плодъ, що Богъ ни прати по слънцето. Дяволътъ го обърна въ спиртъ (зло) . . .

И пиятъ хората това дяволско питие — виното; пиятъ и се тровятъ, болести си носятъ, псуватъ, биятъ и убиватъ, децата си гладни, голи и боси оставятъ, женитъ си по просия пращатъ, въ болници и затвори отиватъ. Защото, —

който пие, добро не мисли, само зло върши.

Така доброто стана зло: плодътъ — спиртъ; Богъ — дяволъ.

Деца, пазете плода — доброто! Щадете дръвчето — майката на сладкия плодъ! И яжте само плода — не пийте виното, ракията!

Обичай плода (доброто) — мрази спирта (злото)!

Иванъ П. Андреевъ